

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: **R. T.**, státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Filipem Rigelem, Ph.D.
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2020, č. j. OAM-481/ZA-ZA11-ZA10-R2-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2020, č. j. OAM-481/ZA-ZA11-ZA10-R2-2017, se pro vady řízení **ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Filipu Rigelovi, Ph.D., advokátovi, se vůči České republice přiznává odměna a paušální náhrada ve výši 8 228,- Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný tak nevyhověl žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 6. 2017. Žalobce svou žalobu, kterou následně doplnil ustanovený zástupce, odůvodnil následujícím způsobem:
2. Žalobce v první řadě nesouhlasí, že nesplňuje podmínky pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že důvodem jeho žádosti je bezpečnostní situace na Ukrajině, konkrétně v místě jeho bydliště v Doněcké oblasti, městě Mariupol. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že v místě bydliště žalobce neprobíhá takový konflikt, pro který by žalobce splňoval podmínku § 14a odst. 2 zákona o azylu, k čemuž odkazuje na rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009, sp. zn. 5 Azs 28/2008, dle kterého musí pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy kumulativně splněny 3 žalobcem jmenované kritéria, přičemž z žalovaného rozhodnutí není zřejmé, které kritérium považuje žalovaný za nesplněné. Ukrajina se nachází v ozbrojeném konfliktu, a byť žalobce nepochází přímo z okupované části Ukrajiny a Ukrajina byla již v mezidobí zařazena na seznam bezpečných zemí původu, i tak žalobci hrozí po návratu nebezpečí vážné újmy. K posouzení této otázky si však žalovaný neobstaral dostatek relevantních informací. Ustanovený zástupce žalobce následně doplnil žalobu tak, že žalobce vytýká žalovanému vady řízení před žalovaným a nesprávné právní posouzení. Dle žalobce žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, když si neopatrnil zprávy o zemi původu ve vztahu k individuálnímu příběhu žalobce. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016-87. Žalobce především vyčítá žalovanému, že bez uvedení důvodu obrátil ve svých závěrech z předchozího azylového řízení, ve kterém sice označil Mariupol za nebezpečnou oblast, ale nevyloučil možné vnitřní přesídlení žalobce v rámci území Ukrajiny. Dle žalobce žalovaný pouze z důvodu zrušujícího rozsudku zdejšího soudu, kterým byla možnost vnitřního přesídlení vyloučena, skutkově otočil a označil Mariupol za bezpečnou oblast, aby mohl setrvat na zamítavém výroku. Dále žalobce nesouhlasí s právním posouzením věci, jelikož žalovaný posoudil, že pobyt cca 10 až 20 km od vojenských operací není důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Závěrem žalobce uvedl, že navíc aktuální situace v souvislosti se šířením koronaviru na Ukrajině má vliv na reálnou možnost žalobce vrátit se do země původu, navíc centrální vláda musí primárně řešit zdravotnictví a dá se tedy očekávat posunu fronty.
3. Na základě všeho výše uvedeného žalobce navrhl, aby zdejší soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svém skutkovém i právním hodnocení, odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

6. Žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice ze dne 14. 6. 2017 a následně v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 19. 6. 2017 uvedl, že se narodil 17. 2. 1986 v Mariupolu v bývalém SSSR, je ukrajinské státní příslušnosti i národnosti, pravoslavného vyznání, není nijak politicky angažovaný, je svobodný, zdravý a bezdětný. V protokole o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 6. 2017 je pak uvedeno, že žalobce vystudoval vysokou školu v Charkově, kde získal titul inženýra v autodopravě, kromě období těchto studií vždy bydlel v Mariupolu v Doněcké oblasti, v bytě se svými rodiči a sestrou. Na Ukrajině bydlí také žalobcovi prarodiče, konkrétně ve vesnici Talakovka, která je vzdálena asi 15 km od Mariupolu. Před odchodem z Ukrajiny pracoval žalobce v období let 2008 až 2010 v továrně v hutním průmyslu, poté až do odchodu z Ukrajiny v roce 2015 pracoval pouze příležitostně. Ukrajinu žalobce opustil dne 19. 6. 2015 a od té doby se tam nevrátil. Z Ukrajiny odjel na základě polského víza do Polska, odkud po 2 měsících přicestoval do České republiky. Zde nejprve žádal o vízum pro strpění, čemuž nebylo vyhověno, žalobci bylo uloženo, aby opustil Českou republiku. V návaznosti na toto rozhodnutí žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce jak v řízení před správním orgánem tak i před soudem argumentuje bezpečnostní situací v místě jeho posledního bydliště na Ukrajině. Město Mariupol leží v Doněcké oblasti, která je zasažena ozbrojeným konfliktem mezi centrální ukrajinskou vládou a proruskými separatisty. V této oblasti probíhají stále aktivní boje, dle žalobce dochází k bombardování a ostřelování. Zpět do místa bydliště by se žalobce vrátil pouze v případě ukončení války a nastolení klidu. Přemístění na jiné místo v rámci Ukrajiny žalobce odmítá s tím, že lidé z východu Ukrajiny, zvláště ti rusky mluvící jako žalobce, jsou na západě Ukrajiny diskriminováni. Žalobce uvádí, že od prarodičů má informace o tom, že se tito lidé i nezhledně kdy beze stopy ztrácejí nebo mohou být i zabiti, tvrdí, že byl takto zavražděn jeho kamarád. Z těchto důvodů spatřuje žalobce svůj návrat na Ukrajinu jako ohrožující jeho život, zdraví a důstojnost. K dotazu správního orgánu výslovně žalobce uvedl, že on osobně v minulosti neměl problémy se státními orgány, policií, soudy či armádou na Ukrajině.
7. O této žádosti žalobce již v minulosti rozhodoval i zdejší soud, který svým posledním rozhodnutím ve věci ze dne 3. 4. 2019, č.j. 61 Az 2/2017 – 122, zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany žalobci a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud žalovanému uložil, že v dalším řízení řádně vyhodnotí veškeré okolnosti uvedené ve zprávách o zemi původu a vypořádá individuální okolnosti žalobce, kdy se jedná o osobu ukrajinské národnosti hovořící rusky, přičemž bude vycházet z aktuálních podkladů o zemi původu.
8. Žalovaný v dalším řízení provedl dne 15. 10. 2019 doplňující pohovor, ve kterém žalobce setrval na své žádosti i na jejích důvodech, uvedl, že situace ve městě Mariupol je stále stejná, dochází k bombardování, v okolních vesnicích se válčí. Své informace čerpá od dědečka, který na Ukrajině stále bydlí a z novin. Momentálně žije se svou matkou a sestrou v pronajatém domě, matka a sestra na Ukrajinu jezdí pouze na návštěvu nebo vyřídit víza. Nikdo z nich již dlouhodobě na Ukrajině nepobývá. Matka a sestra přechodně přebývaly v Mariupolu, jelikož tam mají byt, žádné problémy při pobytu neměly, ale také měly strach. Na dotaz, proč by se žalobce nemohl také vrátit do Mariupolu, uvedl, že zde stále probíhá ozbrojený konflikt, má strach o svůj život. K možnosti vnitřního přesídlení v rámci území Ukrajiny žalobce uvedl, že v jiných částech Ukrajiny dochází k diskriminaci

občanů z východu území. O této skutečnosti ví žalobce z novin a od svých kamarádů z Mariupolu, kteří se zkoušeli vrátit na Ukrajinu, ale měli problémy a museli proto odcestovat do Ruska nebo Polska.

9. Z provedeného správního, soudního řízení i ze samotné žaloby jasně vyplynulo, že žalobce svou žádostí o udělení mezinárodní ochrany cílí na udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 z důvodu uvedeného v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
10. Pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu je třeba, aby žadatel kumulativně splnil několik podmínek:
 - a) cizinec nesplnil podmínky pro udělení azylu,
 - b) existují důvodné obavy, že při návratu do země, jehož je občanem, hrozí cizinci skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2,
 - c) cizinec nemůže nebo není ochoten pro tyto obavy využít ochrany státu, jehož je občanem.
11. O naplnění podmínky ad a), tj. že cizinec nesplnil podmínky pro udělení azylu, není mezi stranami sporu, jelikož žalovaný ve svém rozhodnutí azyl dle §§ 12, 13 a 14 žalobci nepřiznal a žalobce tyto závěry v žalobě žádným žalobním bodem nenapadl. Sporným však mezi stranami zůstává naplnění podmínky ad b), tj. že existují důvodné obavy, že při návratu do země, jehož je žalobce občanem, hrozí cizinci skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2, ve zde projednávaném případě je sporný vznik nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c), dle kterého se za vážnou újmu podle zákona o azylu považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Tato otázka je jedinou spornou mezi stranami, přičemž krajský soud o ní uvažil následovně.
12. Předně je třeba objasnit, v jakém rozsahu tíží žadatele o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení a jaké je rozložení důkazního břemene v řízení o udělení mezinárodní ochrany mezi žadatele a správní orgán a dále zodpovědět, zda je soud při soudním přezkumu daného typu rozhodnutí vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. Na obě tyto stěžejní otázky poskytuje odpověď dnes již ustálená soudní judikatura.
13. Na žadatele o udělení mezinárodní ochrany dle soudní judikatury s ohledem na specifickou povahu řízení dopadá povinnost předestření plného, vnitřně konzistentního a detailního azylového příběhu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107; ze dne 29. 7. 2015, č. j. 4 Azs 114/2015 – 27; ze dne 20. 7. 2016, č. j. 1 Azs 113/2016 – 29; ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Azs 197/2016 – 94; ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017 – 33; ze dne 9. 5. 2018, č. j. 4 Azs 89/2018 – 27; ze dne 13. 7. 2018, č. j. 3 Azs 168/2017 – 41; rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). Jiná povinnost na žadatele o mezinárodní ochranu nedopadá. Takové pojetí povinnosti jeho důkazního tvrzení je reflexí jeho situace, kdy se zcela logicky ve vztahu k prokázání faktických poměrů v zemi původu nachází mnohdy v důkazní nouzi. Tak např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, je zdůrazněno: *„Řízení o mezinárodní ochraně je řízením specifickým tím, že je v něm často nutno rozhodovat za situace důkazní nouze“* (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního

soudu ze dne 24. 2. 2004, čj. 6 Azs 50/2003 – 89, ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007 – 64).

14. Z uvedeného vyplývá i specifické rozložení důkazního břemene v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Svoje tvrzení je žadatel povinen prokazovat vlastní věrohodnou výpovědí. K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 Azs 34/2018 – 29, který takto úzce pojatou důkazní povinnost žadatele uvádí výslovně: „[21.] *Není pochyb o tom, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany stíhá žadatele břemeno tvrzení, břemeno důkazní je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán. S ohledem na toto sdílené břemeno je správní orgán povinen zjišťovat a zohlednit veškeré informace a důkazy jak v neprospěch, tak i ve prospěch žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Azs 7/2012 - 3). Není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby pronásledování své osoby, či existenci hrozící vážné újmy, prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí; je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují.*“ Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud již ve své předchozí rozhodovací praxi (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57; ze dne 28. 2. 2007, č. j. Azs 146/2006 – 100; ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 – 87). Již v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63 Nejvyšší správní soud výslovně uvedl: „*Zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.*“ A právě posouzení, zda žalovaný dostal své povinnosti shromáždít všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o možnosti vzniku vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) vyvracejí či zpochybňují a správně tyto důkazy též vyhodnotil, je ve zde projednávané věci stěžejní.
15. Žalovaný se posouzením otázky, zda žalobci v případě návratu na Ukrajinu hrozí závažná újma dle § 14a odst. 2 písm. c), zabýval na str. 11 žalovaného rozhodnutí. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí plyne, že žalovaný při svých úvahách vycházel z Informace OAMP - Ukrajina: Situace v zemi, ze dne 25. 4. 2019, a z Informace OAMP – Ukrajina – Situace v Mariupolu ze dne 16. 12. 2019. Z těchto Informací vzal žalovaný za rozhodné skutečnosti, že situace na Ukrajině se od roku 2014 politicky i bezpečnostně stabilizovala, centrální vláda ovládá, s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti, celé území Ukrajiny, v roce 2018 nedošlo v jiné než Doněcké a Luhanské oblasti k bezpečnostním konfliktům. Žalovaný tak označil konflikt na východu Ukrajiny za zakonzervovaný a dlouhodobě neměnný. Město Mariupol sice leží Doněcké oblasti, avšak jedná se o část Doněcka, která je pod kontrolou centrální vlády, od roku 2015 nejsou hlášeny žádné střety a situaci v Mariupolu je „relativně klidná“. Tzv. linie doteku je vzdálena asi 10 nebo 20 km od města. Na základě těchto informací žalovaný dospěl k závěru, že žalobce by při návratu do místa bydliště nebyl vystaven skutečnému nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. S tímto závěrem se však krajský soud v tuto chvíli nemohl ztotožnit.

16. V řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 61 Az 2/2017, bylo předmětem řízení v pořadí první rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobce ze dne 20. 10. 2017, č.j. OAM-481/ZA-ZA11-ZA10-2017, ve kterém dospěl žalovaný po provedeném dokazování k závěru, že město Mariupol je aktivně zasaženo probíhajícím konfliktem, na základě čehož žalovaný uznal, že návrat žalobce do místa jeho bydliště na Ukrajině by mohl znamenat jeho ohrožení na životě, zdraví či důstojnosti, a zabýval se tak možnostmi vnitřního přesídlení žalobce. Žalovaný však nevzal v úvahu veškeré známé informace o vnitřně přesídlených osobách ukrajinské národnosti hovořících rusky a krajský soud tak po ve svém zrušujícím rozhodnutí zavázal žalovaného, aby v dalším řízení řádně vyhodnotil veškeré okolnosti uvedené ve zprávách o zemi původu a vypořádal individuální okolnosti žalobce, kdy se jedná o osobu ukrajinské národnosti hovořící rusky, přičemž bude vycházet z aktuálních podkladů o zemi původu. V následném řízení však žalovaný změnil stěžejní úvahy svého rozhodování, možnost vnitřního přesídlení žalobce se vůbec nezabýval, a místo toho město Mariupol označil za bezpečné místo návratu, přičemž vycházel mj. z již zmíněného závěru Informace OAMP – Ukrajina – Situace v Mariupolu ze dne 16. 12. 2019, ze které vzal za rozhodné, že se jedná o část Doněcka, která je pod kontrolou centrální vlády, **od roku 2015** nejsou hlášeny žádné střety a situaci v Mariupolu je „relativně klidná“.
17. Na prvním místě musí krajský soud konstatovat, že žalovaný při svém druhém rozhodování o žádosti žalobce, jehož výsledkem je žalované rozhodnutí, mohl dospět k jiným závěrům o bezpečnostní situaci ve městě Mariupol, než ke kterým dospěl ve svém v pořadí prvním rozhodnutí, jelikož bylo úkolem žalovaného posoudit aktuální bezpečnostní situaci v době rozhodování správního orgánu. Nicméně takováto změna by musela být opřena o nové skutečnosti, zprávy o změně situace, které by dostatečným způsobem prokazovaly na základě aktuálních a konkrétních skutečností onu tvrzenou změnu situace, apod. Rozhodování žalovaného totiž musí být konzistentní. Nelze si představit, že by správní orgán na základě stejného skutkového stavu rozhodnul pokaždé jinak, ostatně to se bez zdůvodnění stalo ve zde projednávaném případě, což také namítal žalobce v žalobě.
18. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami ani nemůže být sporné, že žalovaný ve svém v pořadí prvním rozhodnutí, ve kterém žalovaný označil město Mariupol jako město s bezpečnostní hrozbou a které bylo vydáno na konci roku 2017, uvádí závěr, že „*v období od 16 února do 15 května 2017 OHCHR zaznamenal 193 případů zabití či zranění civilistů v souvislosti s konfliktem: 36 úmrtí a 157 zranění, z nichž 42 procent bylo způsobenou dělostřelbou. (...) Správní orgán poukazuje na to, že probíhajícím konfliktem jsou zasaženy pouze části dvou oblastí z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast. Ačkoliv jmenovaný žil před svým odjezdem z vlasti v městě Mariupol v Doněcké oblasti, která je ozbrojenými srážkami separatistů a vládních vojsk bezprostředně zasažena, správní orgán v případě jmenovaného opakovaně odkazuje na možnost využít alternativu vnitřního přesídlení.*“ Za situace, kdy žalovaný ve svém rozhodnutí **z roku 2017** konstatuje, že v tomto roce došlo k 36 úmrtím a 157 zraněním civilistů v zasažených oblastech, mezi které patří také město Mariupol v Doněcké oblasti, která je ozbrojenými srážkami separatistů a vládních vojsk bezprostředně zasažena, tak v takové situaci hodnotí krajský soud pouhý odkaz žalovaného v žalovaném rozhodnutí na „relativní klid“ ve městě Mariupol **již od roku**

2015, což umožňuje žalobci bezpečný návrat do místa svého posledního bydliště na Ukrajině, jako nedostatečné zdůvodnění toho, že žalobci nehrozí po návratu do místa bydliště nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

19. Dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „s.ř.“), nevyplývali ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 s.ř. A právě této své povinnosti žalovaný nedostál.
20. Pokud žalovaný postavil své závěry na Informaci OAMP – Ukrajina – Situace v Mariupolu ze dne 16. 12. 2019, ze které převzal za rozhodný závěr, že se jedná o část Doněcka, která je pod kontrolou centrální vlády, **od roku 2015 zde nejsou hlášeny žádné střety** a situace v Mariupolu je **„relativně klidná“**, přičemž mu z jeho předchozí rozhodovací činnosti byly známy i jiné rozhodné skutečnosti, které tento závěr o „relativním klidu“ přinejmenším korigují, např. již zmíněné informace OHCHR, že „v období od 16 února do 15 května 2017 OHCHR zaznamenal 193 případů zabití či zranění civilistů v souvislosti s konfliktem: 36 úmrtí a 157 zranění, z nichž 42 procent bylo způsobenou dělostřelbou, tak takové zjištění skutkového stavu krajský soud nehodnotí tak, že by o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Spíše naopak. K tomu je také potřeba dodat, že nelze ani zapomínat na informace vzešlé z doplňujícího pohovoru s žalobcem ze dne 15. 10. 2019, ve kterém uvedl, že má aktuální informace o situaci ve městě Mariupol z novin a od svého dědy žijícího v Talakovce, ve městě dle informací žalobce stále dochází k bombardování a v okolí jsou přítomna vojska. Žalovanému byly známy obě výše citované zprávy, stejně jako výpověď žalobce, které si v základě vnitřně odporují, přičemž tento rozpor v žalovaném rozhodnutí žalovaný nijak nezdůvodnil a ani se jím nijak nezabýval. Jak již uvedl krajský soud výše, žalovaný byl oprávněn v novém řízení změnit názor na bezpečnost situace ve městě Mariupol, nicméně taková hodnotící změna by musela být řádně odůvodněna. Závěr žalovaného, že situace ve městě Mariupol je od roku 2015 „relativně klidná“ a žalobce se tak může vrátit do původního bydliště na Ukrajině, i přes to, že v roce 2017 žalovaný dospěl k opačnému závěru, že situace v Mariupolu bezpečná není a žalobce má využít institutu vnitřního přesídlení, je tak nepřezkoumatelný, jelikož žalovaný svůj názorový obrat v žalovaném rozhodnutí nijak neodůvodnil.
21. Krajský soud tímto přezkoumal žalované rozhodnutí dle § 65 a násl. s.ř.s., přičemž shledal vadu žalovaného rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s.).
22. Krajský soud tak žalované rozhodnutí zrušil bez nařízení jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.), v němž je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu. Žalovaný v dalším řízení řádně vyhodnotí veškeré známé informace o posledním bydlišti žalobce na Ukrajině a řádně posoudí bezpečnostní situace v místě žalobcova bydliště na Ukrajině.
23. O nákladech řízení (výrok II., III.) bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce měl ve věci úspěch, avšak podle obsahu soudního spisu mu nevznikly žádné náklady v řízení před krajským soudem. Žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo, neboť nebyl ve věci úspěšný.
24. Výrokem III. soud přiznal ustanovenému zástupci žalobci odměnu právního zastoupení. Při stanovení výše odměny právního zastoupení postupoval krajský soud dle vyhlášky č.

177/1996 Sb., odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „vyhl. č. 177/1996 Sb.“) a přiznal úspěšnému žalobci proti žalovanému tyto náklady:

- odměna advokáta za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba /§11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb./) dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 6 200,- Kč (2 x 3 100 Kč);
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta za 2 úkony právní služby po 300,- Kč ve výši 600,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba /§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb./).
- navýšení 21% DPH podle § 57 odst. 2 s.ř.s., tj. 1 428,- Kč.

Celkové náklady řízení, které je žalovaný povinen uhradit žalobci, tak činí 8 228,- Kč. Platební místo bylo určeno v souladu s ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s ust. § 64 s.ř.s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 9. června 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje